

Akiknek átadása akadályokba ütközik, azokat be kell osztani a büntetőszázadokba.

A galíciai cs. kir. hatóságoknak azonban végül mégsem kellett foglalkozniuk az ügyel, mert Fischer vezérőrnagy szeptember 20-án jelentette, miszerint Moller altábornagy, a 14. orosz gyaloghadosztály parancsnoka szeptember 14-én közölte vele: az említett 3000 hadifoglyot nem Moldván át Galíciába, hanem a közben kötött megállapodás szerint Erdélybe, és pedig Brassóba kísérik. A foglyokat tehát nem kísérték sem Bukovinába, sem Szibériába, hanem a Tömösi-szoroson keresztül tértek vissza Erdélybe, s augusztus 31-én itt adták át őket az osztrákoknak.

Nem tudom, Szűcsnek vannak-e egyéb adatai. Ha nincsenek, akkor a kihurcolt hadifoglyokkal kapcsolatos

felvetését ugyanolyan fölösleges akadémikuskodásnak kell tartanom, mint a Szkurka/Kurka vallomások azonosságával vagy eltéréseivel kapcsolatos fejtegetéseit.

Kutatóként legfeljebb némi szomorúság tölt el amiatt, hogy egy, láthatólag igen szorgalmas és érdeklődő fiatalember ilyen könnyen felülemelkedik a tudományetikai normákon, s Papp Kálmán kéziratának általa történt eltulajdonítását így kommentálja: „Hibáztam, de mindannyian követünk el hibákat.” (Igaz, ezzel a felfogással manapság akár még köztársasági elnök vagy pártelnök is lehet.)

Amit viszont végképp nem értek, az az, hogy egy olyan színvonalas kiadványokat produkáló kiadó, mint a Corvina, hogyan jelentethetett meg egy ilyen kötetet mindenfajta szakmai kontroll nélkül.

KEDVES GYULA Korrekt eljárás?

Szűcs Gábor válaszához annyit szeretnék hozzáfűzni, hogy az általa említett két elektronikus levél nem jutott el hozzám. Mivel fontos együttműködésről kellett volna tárgyalnunk, ezért érdemes lett volna telefonon is keresnie, illetve meggyőződni arról, hogy leveleit megkapta-e a címzett. Nem tartom korrekt eljárásnak, hogy az esetleges kutatási tervek, amelyek

mögött, mint írja, „a szponzor akár több százmilliós felajánlása” van, meghíúsulása miatt a felelősséget már előre – többek között – rám terheli. Különösen úgy, hogy a minden anyagi gondot megoldani képes szponzorról semmi konkrét információt nem osztott meg azzal az intézménnyel, amelyet pajzsként és faltörő kosként egyaránt használni kívánt.

Szerkesztőségünk úgy tervezte, hogy Szűcs Gábornak a Corvina Kiadónál tavaly megjelent Petőfi halála, Fehéregyháza, 1849. július 31. című plágiumgyanús kötetével kapcsolatos vitát a szerző válaszával lezárja. Szűcs Gábor érvelését elolvasva azonban úgy láttuk, lehetőséget kell adnunk a vita résztvevőinek a viszontválaszra.

A vitát azért kezdeményeztük, az interjút a plágiumot felismerő Kovács László régésszel azért készítettük, hogy igazságot szolgáltatassunk egy elhunyt amatőr Petőfi-kutatónak, Papp Kálmánnak. Célunkat elértük.

A Papp Kálmán feltételezéseit a saját neve alatt közlő Szűcs Gábor elismerte, hogy hibát követett el, de rögtön támadásba is lendült, s azoknak a szakembereknek a tudományos igazság melletti elkötelezettségét vonta kétségbe – nevezve őket ortodox köröknek –, akik több évtizedes munkával a hátuk mögött igen sokat tettek a szóban forgó kérdés tisztázása érdekében. Akik kételyeiket az újabb és a kívánt eredményeket megelőlegező kutatási tervekkel és teóriákkal kapcsolatban alapos forrásismeret birtokában fogalmazták meg, de sohasem zárkóztak el attól, hogy felkészült szakemberekkel együttműködjenek, vagy fiatal pályakezdő kutatók útját egyengessék. Mint a vitából is kiderül, félrevezető, felelőtlen eljárásnak tartják azonban azt a módszert, ha a tudományos kutató a bizonytalan körülmények, az esetleges helyszíni vizsgálatok lehetséges eredménytelenségének elhallgatásával megtéveszti a közvéleményt és a kutatást támogató szponzorokat.

(A szerk.)